

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το έξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (3 δρ την τρίμηνιά).—Κανέναν δὲ γράφεται συντρομητής ἂ δὲν προπληρώσει τὴ συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περισσμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

χεῖλη, φτωχὲ μου! Ποιὸς μισάντρας
μὲ ἀγάπη γέρασε ποιολύτρα;

Ἕνας γιὰ Ὅλους.

Λόλιος ἐγώ, πού γλωμιὰ θρηνοστάφυλα
σ' ἀμπέλι γυναίκειο τραγῶ!
λὲς καὶ δὲν ἔχω στεφάνι μου ἀθάνατο
τὴ Δόξα τὴ Δόξα!

Τάχα δὲν ἔχτισα αἰμόβροχτα σώμπολι
τὰ μέλη μου σὲ ἄξιο βωμό;
τάχα ἢ Πατριδα μπροστά μου δὲν ἔσκυψε
μὲ σέβας; — μὲ σέβας!

Τί κι ἂν τὸ φύλλο μωράθηκε; Πέφτοντας
στὴ ρίζα χωρίζει χυμό.
Δὲς! ἢ ἀροδάφνη ψηλὰ βαγιοκλάδισε
στὰ οὐράνια· στὰ οὐράνια!

Πάψε τὸ θρήνο, ἀκριβὴ μου λιγόκαρδη,
καὶ γέλα, καὶ στήσε χορό.
Ζῶ! — δὲ μὲ βλέπεις; — Τραγουδῆσε ὀλόχαρη
θριάμβου παιάνα!

Κι ὁ κρυφὸς Ἀντίλαλος.

Ψεύτης ἐγώ, πού γραμμένος στὸ βήσσαιο
διαβαίνω, νεκρὸς τῆς χαρῆς!

Τί κι ἂν γελῶ; — πικροστάζει ἀπ' τὸ γέλοιο μου
τὸ κλάμα τὸ κλάμα!

Πλάστης μιᾶς δόξας κι ἂν εἶμαι, — ὅπως γύρισα,
ποιᾶ δόξα μπορῶ νὰ χαρῶ;
Σβήνει γιὰ πάντα ὅ,τι πρῶτα μὲ ὠριόφεγγε,
κ' ἐγὼ εἴμουν τὸ φῶς του.

Μέσα στὴ δάρνη πού σὺγκλαδι ἀράχγυιασε
τῆς ζήλειας φαλιάζει ὁ σκορπιός.

Ὁ κάμπε, ὃ σῆρι, πού μ' αἶμα σᾶς ποτίσα,
νὰ βόσκουν οἱ βροῦχοι! —

Κλάψτε με! — ἢ ἀντίμαχη φλόγα δὲ μ' ἄναψε
στὴν ξέσπλαβη χώρα πυρσό·
δὲν προβοδήσαν κ' ἐμένα σὺν ἴρωα
στὰ Ἠλύσια παιᾶνες!

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΜΠΑΚΑΛΗΔΕΣ

Μερικοὶ ἀξιότιμοι κύριοι μαζωχτήκανε καὶ συγκροτήσανε μιὰ συμμορία· καὶ τὴν ὀνομάσανε «Ἐταιρία διαλέξεων» μὲ σκοπὸ καθαρὰ πενταρολογικὸ καὶ μὲ φκιασίδι τάχα φιλολογικὸ· καὶ κάμανε καὶ τὴν Α. Γ. τὸ Διάδοχο πρόεδρό τους· κι ὁ Διάδοχος μάλιστα τὶς προάλλες προέδρεψε σὲ μιὰ συνεδρία τους· καὶ τὸ ρεκλαμάρανε τὸ γεγονός, τὸ σημαντικώτατο βέβαια, τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες μπακαλικώτατα.

Δεκατέσσαρις εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ, δὲν τὸ ἀρνούμαστε, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν κάπιαν ἀξία, ἄλλοι μεγάλη, κι ἄλλοι ὀλωσδιόλου ἀναξία λόγου. Μὰ οἱ περισσότεροὶ τους εἶναι νοῦδες μοναχῆς. Α. χ: ὁ κ. Ϊ. Δεληκατερίνης, μιὰ τεράστια φιλολογικὴ νοῦλα, πού οὔτε δυὸ ἀραδούλες σάβραη φιλολογικὴ ἐργασία δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάσει, ἐξὸν ἀπὸ δυὸ τρία κρυμππλαστρα θεατρικὰ ἔργα, γιομάτα μὲ ὑπερβόρεια χαριτολογήματα. Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, δεινὸς καλαμπουριστὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀντρέα Νικολάρα, πού εἶχε τὴν ἀδιαντροπία καὶ στὴν Α. Γ. μὲ καλαμπούρια νὰ μιλήσει. Ὁ κ. Μίλτος Λιδωρίκης, ἀξίεραστος κύριος, πού μπήκε καὶ στὸ θέατρο μὲ μοναδικὸ προσόν, κατὰ τοὺς θεατρονῆδες, νὰ μαζώνει καλὸν κόσμον στὴν πρώτη — καὶ τελευταία — τῶν ἄψυχων καὶ ἀνούσιων ἔργων του. Ὁ κ. Ϊ. Δαμβέργης, Δεληκατερίνης τοῦ παλιοῦ καιροῦ, γιὰτ' εἶναι ἰδιαιτέρος γραμματέας τοῦ Βενιζέλου καὶ μὰς χρειάζεται ἀφοῦ κέρει τὸ σπαθί του. Ὁ κύριος κι ὁ κύριος καὶ ὁ κύριος Βαλτουρήγγανης. Εἶναι μέλος κι ὁ μουσουργὸς Σαμάρας. Ὅταν τοῦ τὸ προτεῖνανε, εἶπε ὁ ἄνθρωπος:

— Μά ἐγὼ μουσικὸς εἶμαι, πιάνο μπορῶ νὰ σὰς παίξω, τρουμπέτα νὰ βαρέσω, νὰ τρομπονίσω, νὰ μασσαξιολίσω, νὰ ταμπουρλίσω, μὰ τί διάολο διάλεξη θέλετε νὰ σὰς κάνω :

— Σώπα, μαέστρο, καί γιὰ ἔλα εἶσαι κατάλληλος... ἐλόγου σου !...

Κι ἀληθινὰ γιὰ ἔλα εἶσαι κατάλληλος ἐλόγου του, ἀφοῦ εἶναι φίλος τοῦ Βασιλιᾶ κι ἀφοῦ εἶταν ὁ καταλληλότερος νὰν τοὺς φέροι τὸ Διάδοχο στὸ λημέρι τοὺς.

Καί τοὺς τὸν ἔφερε. Κ' ἔτσι «συντελεσθή» τὸ ἀνοσιούργημα, νὰ ξεγελαστῇ ὁ Διάδοχος, καί θαρρώντας πὼς μὲ τὴν ὑψηλὴ συμμετοχὴ του προστατεύει τὰ γράμματα, νὰ προστατέψῃ τὴν πικρὰ χυδαία ἐκμετάλλευσή του.

Ὁ κ. Σαμάρης δὲ φταίει. Θῆμα τῆς μπακαλοσύνης κι αὐτός. Μὰ ἔχει χρέος νὰ διορθῶσι τὸ λάθος του, ἀν ἀληθινὰ σέβεται τὴ Βασιλεία. Διαλέξεις ποὺ θὰ γίνονταν μόνο μὲ σκοπὸ χρηματολογικὸ, ποὺ θὰ μοιράζονταν οἱ συμμοριτεῖς τὰ ποσοστά, ἀλλὰ Παναθήναια, δὲν μποροῦν καί δὲν πρέπει νὰ μπουῦνε κάτω ἀπὸ μιὰ τέτια ὑψηλὴ προστασία.

Ἄν ἀληθινὰ μᾶς ἀξίζει νὰ κατέχουμε μιὰ Νέα καὶ Μεγάλῃ Ἑλλάδα, πρῶτο πρῶτο χρέος ἔχουμε νὰ σεβόμεστε Κεῖνους ποὺ τὴ δημιουργήσανε. Κι ὁ σεβασμός μας δὲ δείχνεται μὲ τὸ νὰν τοὺς ξεγελάμε καί νὰν τοὺς μπερδεύουμε στὰ πενταρολογικὰ μας τὰ νταραβέρια. Ὁ κ. Σαμάρης, ἢ ὅποιος ἄλλος ἔχει τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὰ Ἵψηλὰ Πρόσωπα, ἔχει καί τὸ χρέος νὰ σταματήσῃ, μὲ κάθε τρόπο καί μὲ κάθε θυσία, τὴ χυδαία αὐτὴ ἐκμετάλλευσή τῆς Βασιλικῆς προστασίας.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΩΤΑΤΟΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ». Τάναγνωρίζουμε πὼς τὸ ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας εἶναι κάπως βαρὺ, μὰ ἔχοντας τὴν ἀρχὴ νὰ φῖνουμε τον καθέναν νὰ λείπει λεύτερα τὴ γνώμη του, τὸ δημοσιεύουμε μὲ τὴν ἐπιφύλαξη νὰπαντήσουμε κατόπιν καί νὰ δείξουμε ποιὰ, κατὰ τὴ γνώμη μας, μᾶς φαίνονται ἄδικα καί βαριά.

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

“ Η ΑΓΝΗ ,

τὸ κωμικὸ μυθιστόρημα, πωλιέται στὰ γραφεῖα μας καί στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καί Κουζιλάρα (ὁδὸς Σταδίου 42). Δρ. 1.50.

«ΚΡΟΝΙΟΝ» ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟ

(Ὁδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φτηνότερα καί διαλεκτότερα ἀρώματα. Κολώνια λουίζας καί λεμονισῆ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβές καί λουτρά. Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Εὐρύσιμα καθημερινὸ 5 δρ. τὸ μῆνα

ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΑ

Γιὰ τὸ θέμα τοῦτο οἱ Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες ἔγραψαν ὡς τώρα τόσο, ὥστε λίγα μοῦ μένει νὰ πῶ. Θέλω νὰ τονίσω πρῶ πάντων τὴν ὑποκρισία τῆς φίλης καὶ ἀδερφῆς μας Ἰταλίας. Ἡ τέτοια ὑποκρισία λυπεῖ πολὺ, περισσότερο ἀπ' τἄλλα κακὰ τῆς, ἐκείνους τοὺς Ρωμοὺς ποὺ ἀπὸ μικροὶ εἶχαν τὰ ἰδανικά καί τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας παράδειγμα, καί τέτοιοι εἶναι πολλοί, ἀκόμα καί σήμερα.

Πόσοι Ἑλληνες πατέρες μὴν ἔχοντας περιγραφεῖς καί ἱστορίες τοῦ 21 γραμμένες σὲ γλώσσα ποὺ ναιὼθον τὰ παιδιὰ, τοὺς δηγοῦνται ἀπὸ μετάφραση τὴν «Καρδιά» τοῦ Δὲ Ἀμίτσι, καί τώρα ἀκόμα ὕστερα ἀπὸ τίς μασκαροδουλειὰς τῆς Ρόδου καί τῆς Πάτμου, τῆς Χιμάρας καί τῆς Κορυτσᾶς, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἡ μεγαλομανία μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τόσο τὴν ψυχὴ ἐνὸς λαοῦ κ' ἐλπίζω, πὼς αὐτὰ τὰ συμπτώματα εἶναι μόνο περαστικοὶ ἐκτροχιασμοὶ λίγων ἀνθρώπων.

Μιλῶ γιὰ ὑποκρισία γιὰτὶ θέλω νὰ θυμίσω στοὺς Ρωμοὺς Α') Τὸ φέροισμο τῆς Ἰταλίας στὸ Κρητικὸ ζήτημα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ προπαγάντα, ἀναθυμίζοντας στοὺς Ἰταλοὺς τὴν ἔκταση τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας, καί σκεπάζοντας τὸ παιχνίδι τῆς μὲ τὸ πρόσχημα, πὼς ἡ Ἰταλία εὖνοιε τὸ Ἐνωτικὸ κίνημα τῆς Μεγαλόνησος, καί πὼς ἀν ἐξαριτύτανε μονάχα ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἢ Ἐνωσὴ θὰ γινότανε ἀπὸ καιρὸ. Ὅμως, γιὰ δυστυχία, πὼς ἡ Ἰταλία εἶναι μονάχα μιὰ ἀπὸ τίς Προστάτες (:) Δυνάμεις τῆς Κρήτης καί δὲν μπορεῖ μόνῃ τῆς νὰ δράσῃ. Κι ἅμα ἄρχισε ὁ Λιβυκὸς πόλεμος, κοινοποίησε τὴν περισσότερο κωμικὴ παρὰ σοβαρὴ Νότα στὴν Ἀθήνα, πὼς ὁ πόλεμος μὲ τὴν Τουρκία, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ πρόφασις γιὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ προσαρτήσῃ τὴν Κρήτη καί τὴ Μακεδονία, γιὰτὶ ἡ Ἰταλία προστατεύει τὴν ἀκεραιότητα τῆς Τουρκίας, ἔστωντας καί βοισκομένη σὲ πόλεμο μαζί τῆς. Ἡ μ' ἄλλα λόγια, πὼς ἀπαγορεύεται στὴν Ἑλλάδα νὰ λευτερώσῃ τὰ δέφρια τῆς στὴ σκλαριά, δίχως νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια τῆς Ἰταλίας. Καί τοῦτο σ' ἐποχὴ ποὺ πῆγαινε ἡ Ἰταλία αὐτὴ νὰ καταχτήσῃ μέρη ποὺ δὲν τῆς ἀνήκανε καί δὲν τὴ θέλανε.

Β') Ὅταν ὁ Ἰταλικὸς στόλος μπομπάρδισε πρὶν περᾶσι ἢ διορία τῶν 24 ὡρῶν τῆς κήρυξης τοῦ πολέμου, τὰ Τουρκικὰ ἀντιτορπιλικὰ στὴν Πρέβεζα καί ἐτοιμάζε ἀπόβασον στὴ Νότια Ἀλβανία, μᾶς εἶπανε οἱ Ἰταλικὲς ἐφημερίδες πὼς μ' εὐχαρίστησῃ ἡ Ἰταλία θὰ λευτέρωνε αὐτὰ τὰ μέρη, μὰ δὲν τὴν ἀφίνει ἢ Αὐστρία. Καί τώρα ποὺ τὰ ἴδια μέρη θέλουνε νὰ μείνουνε λεύτερα, σέρνει τὴν Αὐστρία πίσω